

TEZA:

Obwiniony radca prawny nie wypełnił obowiązku doskonalenia zawodowego gdyż uzyskał jedynie 13 z 40 wymaganych od niego punktów szkoleniowych w cyklu szkoleniowym, który trwał od 1 stycznia 2018 roku do 31 grudnia 2020 roku - czym naruszył obowiązek dbania o rozwój zawodowy poprzez kształcenie ustawiczne a także obowiązek stosowania się do uchwał organów samorządu radców prawnych. Za ten czyn Obwiniony radca prawny został ukarany karą nagany.

WO – 147/22**ORZECZENIE****z dnia 15 listopada 2022r.****Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:****Przewodnicząca:** S WSD Iwona Zielezińska**Sędziowie:** S WSD Wiesław Kmiotek

S WSD Joanna Pilewska /sprawozdawca/

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Moniki Marukiewicz
po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2022 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego J. K.,
nr wpisu (...)

obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy
o radcach prawnych w związku z art. 14 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy
Prawnego w związku z § 7 i § 11 Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia
zawodowego przez radców prawnych

na skutek odwołania Obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej
Izby Radców Prawnych z dnia 25 marca 2022 r. sygn. akt D 154/21 na korzyść Obwinionego

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;
2. zasądza od obwinionego koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1.000,00 zł (jeden tysiąc złotych) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

W dniu 25 marca 2022 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych **[OSD]** w sprawie o sygn. akt D 154/21 wydał orzeczenie, na mocy którego uznał obwinionego radcę prawnego J. K. (...) **[Obwiniony]** winnym popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie przewinienia dyscyplinarnego, stanowiącego czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych **[Ustawa]** w związku z art. 14 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego **[KERP]** w związku z § 7 i § 11 Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku, stanowiącego załącznik do Uchwały nr 103/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11 grudnia 2015, w brzmieniu nadanym mocą Uchwały Nr 295/X/2018 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 12 lipca 2018 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego uchwały w sprawie Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku **[Regulamin]**.

Zarzucany Obwinionemu czyn polegał na tym, że nie wypełnił on obowiązku doskonalenia zawodowego i uzyskał 13 z 40 wymaganych od niego punktów szkoleniowych w cyklu szkoleniowym, który trwał od 1 stycznia 2018 roku do 31 grudnia 2020 roku - czym naruszył obowiązek dbania o rozwój zawodowy poprzez kształcenie ustawiczne a także obowiązek stosowania się do uchwał organów samorządu radców prawnych.

Za ten czyn, na podstawie art. 64 ust 1 i art. 65 ust. 1 pkt 2 Ustawy, OSD wymierzył Obwinionemu karę nagany oraz zasądził od niego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych kwotę 1.000 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego.

Uzasadniając orzeczenie OSD wskazał, że w świetle zgromadzonego w sprawie materiału popełnienie przez Obwinionego opisanego wyżej przewinienia dyscyplinarnego nie budzi wątpliwości, zaś wskazane przez Obwinionego przyczyny niedopełnienia obowiązku szkoleniowego - jak przeprowadzka, brak dobrego łącza internetowego, utrata pracy i pandemia - nie ekskulpują go od zaniechania obowiązku szkoleń. OSD ustalił przy tym, że Obwiniony nie występował do Rady OIRP o zmniejszenie wymiaru punktów szkoleniowych.

OSD podkreślił, że w ciągu 3 lat zakończonego w 2020 r. cyklu szkoleniowego OIRP przygotowała bogatą ofertę różnorodnych szkoleń zawodowych, umożliwiającą zgromadzenie 40 punktów szkoleniowych. OSD podkreślił że szkolenia takie dostępne były w wielu terminach i odbywały się w każdym tygodniu (poza okresami świąt i wakacji), w godzinach popołudniowych,

jak również w weekendy. Ponadto organizowano również szkolenia jednodniowe i wyjazdowe, zaś ze względu na wprowadzenie stanu epidemii od 23 marca 2022 r. OIRP udostępniła radcom prawnym transmisje on-line wykładów szkoleniowych, zarówno w trybie transmisji na żywo (webinaria), jak i szkoleń e-learningowych (w których można było uczestniczyć w dogodnym dla siebie czasie) na platformie e-learningowej Izby. Uczestnictwo w szkoleniach zdalnych możliwe było także przy użyciu telefonu z dostępem do sieci komórkowej. Ponadto, OIRP od lat umożliwia radcom prawnym korzystanie w swojej siedzibie z darmowego internetu. Na marginesie, OSD wskazał, że od maja do października 2020 r. została zniesiona większość obostrzeń związanych ze stanem epidemii.

Pomimo to, Obwiniony w sposób istotny zaniedbał wykonania ciążącego na nim obowiązku szkoleniowego, którego nie wypełnił, czego - zdaniem OSD - nie może usprawiedliwiać sytuacja związana z pandemią koronawirusa, na jaką powoływał się Obwiniony. OSD zwrócił przy tym uwagę, że uczestnictwo w szkoleniach zawodowych w trzyletnim cyklu pełni istotną rolę w utrwalaniu roli i prestiżu radcy prawnego jako profesjonalisty, który to przymiot nieodzowny jest dla prawidłowego postrzegania funkcjonowania radcy prawnego na rynku, a którego utrzymanie zaspokajać ma system szkoleń doskonalenia zawodowego organizowany przez samorząd radcowski.

Uzasadniając rodzaj wymierzonej Obwinionemu kary - w postaci nagany - OSD wskazał, iż „wymierzona kara nagany jest uzasadniona, gdyż sankcjonuje sposób popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przy pełnym naruszeniu dyspozycji wykonania obowiązku szkoleń i uzyskania 40 punktów szkoleniowych z przyczyn leżących wyłącznie po stronie obwinionego”. Za wymierzeniem kary nagany przemawiała zdaniem OSD „postawa obwinionego wyrażona nie przyznaniem się do nieprawidłowego postępowania i popełnienia przewinienia oraz brak skruchy z powodu niewypełnienia obowiązku doskonalenia zawodowego”.

Od powyższego orzeczenia odwołanie złożył Obwiniony, wnosząc o jego uchylenie i umorzenie postępowania w sprawie, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

- 1) **obrazę prawa procesowego** poprzez uznanie nieprzyznania się do zarzucanego czynu oraz brak skruchy za okoliczności obciążające
- 2) **błąd w ustaleniach faktycznych i błędną ocenę dowodów** poprzez nieustalenie **czy** podnoszone przez Obwinionego okoliczności wpłynęły na naruszenie obowiązku w określonym wymiarze.

W uzasadnieniu odwołania Obwiniony wskazał, że w przedmiotowym okresie uzyskał 27 punktów szkoleniowych (zamiast wymaganych 40), jednak dla zaistnienia deliktu nie wystarcza samo tylko formalne stwierdzenie niewykonania obowiązku, tak jak uczynił OSD, podając, iż w jego przypadku brakuje kluczowego elementu w postaci winy, którą zdaniem Obwinionego rozpatrywać można tylko w kontekście nieumyślności - lekkomyślności, bądź niedbalstwa. Wskazał, że nie ma obowiązku uzyskiwania obowiązkowych 40 punktów w ściśle określonych interwałach czasowych, zaś on w czasie pierwszych dwóch lat okresu rozliczeniowego uzyskał 27 punktów, czyli ponad 2/3 wymaganych, w związku z czym „ W ostatnim roku pozostało 13 punktów, których uzyskanie - jak wskazuje logika poprzednich lat - niewątpliwie by nastąpiło, gdyby nie szczególne okoliczności, które nastąpiły w 2020 r a których obwiniony nie mógł przewidzieć”. Taką podstawową okolicznością zdaniem Obwinionego była pandemia wirusa SARSCOV-2 i związana z tym izolacja oraz niemożność odbywania jakichkolwiek szkoleń w formach stacjonarnych - wiek i stan zdrowia Obwinionego przesądzały o konieczności skrupulatnego przestrzegania przez Obwinionego stanu izolacji. Nie można było przewidzieć jak długo potrwać ograniczenia. Nadto, Obwiniony wskazał, że z uwagi na przeprowadzkę pozbawiony był dostępu do łączy internetowych, umożliwiających szkolenia on-line - przez cały rok 2020 i następny był zwodzony przez operatorów internetowych, iż założenie stosownych linii kablowych nastąpiłaby lada chwila, zaś w miejscu jego zamieszkania łączność bezprzewodowa istniała jedynie w formie szczątkowej, uniemożliwiającej uczestnictwo w szkoleniach on-line. Zdaniem Obwinionego wskazane powyżej okoliczności występujące łącznie uniemożliwiły mu zgromadzenie wymaganej ilości punktów szkoleniowych, zaś OSD nie odniósł się merytorycznie do powyższego ustalenia, a jedynie je odrzucił. Wskazał przy tym, że korzystanie z internetu poza domem skutkowałoby narażeniem życia i zdrowia zarówno Obwinionego, jak i jego rodziny, z uwagi na faktyczne zagrożenie chorobą. Okolicznością wyłączającą możliwość korzystania z internetu w miejscu pracy była natomiast utrata zatrudnienia w tym czasie i praca w charakterze radcy prawnego jedynie na 1/4 etatu. W ocenie Obwinionego przedstawione przez niego istotne, wyjątkowe okoliczności przemawiają za przyjęciem braku winy nieumyślnej. W jego ocenie zaskarżone orzeczenie jest błędne merytorycznie i niesprawiedliwe, zaś wymierzona mu kara jest wyjątkowo surowa.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych zważył, co następuje:

Z zarzutami zawartymi w odwołaniu Obwinionego nie sposób jest się zgodzić.

Po wszechstronnej analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, iż motywy rozstrzygnięcia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych, są zasadne zaś jego ustalenia faktyczne oraz subsumpcję prawną Wyższy Sąd Dyscyplinarny w całości podziela.

Odnosząc się do oceny podniesionych w odwołaniu zarzutów Obwinionego, Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazuje w pierwszej kolejności, iż nie dopatrył się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym obrazy prawa procesowego, do której - zdaniem Obwinionego - miało dojść poprzez uznanie nieprzyznania się do zarzucanego czynu oraz braku skruchy za okoliczności obciążające. W tym kontekście wskazać należy, po pierwsze, że z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia odnoszącego się do wymiaru kary (zacytowanego powyżej) **nie wynika**, iżby nieprzyznanie się Obwinionego do zarzucanego czynu oraz brak po jego stronie skruchy, OSD miał potraktować jako okoliczności obciążające Obwinionego. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, z przytoczonej powyżej argumentacji OSD - rozpatrywanej zwłaszcza w kontekście katalogu kar dyscyplinarnych określonego w art. 65 Ustawy - wynika, iż jako uzasadniona do wymierzenia w niniejszej sprawie OSD uznał karę nagany, jako sankcjonującą sposób popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przy pełnym naruszeniu dyspozycji wykonania obowiązku szkoleń i uzyskania 40 punktów szkoleniowych z przyczyn leżących wyłącznie po stronie obwinionego, a ponadto, że za wymierzeniem kary nagany przemawiała zdaniem OSD „postawa obwinionego wyrażona nie przyznaniem się do nieprawidłowego postępowania i popełnienia przewinienia oraz brak skruchy z powodu niewypełnienia obowiązku doskonalenia zawodowego”, co w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego rozumieć należy w ten sposób, że z uwagi na opisaną powyżej postawę Obwinionego OSD nie przychylił się do wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego aby wymierzyć

Obwinionemu łagodniejszą od nagany karę upomnienia, która to kara - o czym nie należy zapominać - stanowi jednocześnie najłagodniejszą spośród przewidzianych w ustawowym katalogu kar dyscyplinarnych. Innymi słowy, z uwagi na opisaną powyżej postawę Obwinionego OSD nie dopatrył się przesłanek do wymierzenia Obwinionemu najłagodniejszej kary dyscyplinarnej w postaci upomnienia. Postawa Obwinionego nie stanowiła zatem - wbrew jego odmiennemu twierdzeniu - okoliczności obciążającej przy wymiarze kary, przesądzała natomiast

o braku podstaw do wymierzenia Obwinionemu kary najłagodniejszej.

Zgodnie z art. 74¹ pkt 2) Ustawy w zw. przepisami art. 53 §§ 1 i 2 Kodeksu karnego - stosowanym w ramach analogii z systemu prawa - sąd dyscyplinarny wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do Obwinionego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, zaś wymierzając karę, sąd dyscyplinarny uwzględnia w szczególności m.in. zachowanie Obwinionego po popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego. Zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny i orzecznictwa, analizując takie zachowanie sąd dyscyplinarny ***powinien rozważyć*** m.in. **wykazaną przez obwinionego postawę w czasie postępowania, w szczególności wykazaną skruchę, która połączona musi być z przyznaniem się do winy** (zob. wyr. SA w Krakowie z 17.9.1992 r., II AKr 158/92, KZS 1992, Nr 10, poz. 10; wyr. SA w Krakowie z 1.10.1992 r., II AKa 149/92, KZS 1992, Nr 10, poz. 11; wyr. SA w Krakowie z 28.12.1994 r., II AKa 269/94, KZS 1995, Nr 1, poz. 23; wyr. SA w Krakowie z 22.2.2007 r., II AKa 171/06, KZS 2007, Nr 3, poz. 28), z tym jednak zastrzeżeniem, że niedopuszczalne jest uznanie za okoliczność obciążającą faktu, iż w toku postępowania dyscyplinarnego obwiniony nie zdobył się na krytyczną autorefleksję, albowiem przyznanie się do winy czy też przejawianie krytycznego stosunku do popełnionego przewinienia dyscyplinarnego może i z reguły powinno być postrzegane jako okoliczność łagodząca. Nie oznacza to jednak, że odmienna postawa sprawcy może stanowić okoliczność obciążającą. Wymaganie, by oskarżony przejawiał krytyczną autorefleksję w stosunku do popełnionych przestępstw, pozostaje bowiem w sprzeczności z treścią art. 74 § 1 i 175 § 1 KPK" (tak: SN w wyroku z 14.9.2005 r., IV KK 160/05, OSNwSK 2005, Nr 1, poz. 1659; wyrok SN z 5.2.1981 r., II KR 10/81, OSNKW 1981, Nr 7-8, poz. 38; wyrok SA w Katowicach z 10.5.2001 r., II AKa 44/01, KZS 2001, Nr 7-8, poz. 61; wyrok SA we Wrocławiu z 10.4.2014 r., II AKa 85/14, Legalis).

Oceniając w powyższym kontekście karę nagany wymierzoną przez OSD wskazać należy, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny

- biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy wymiaru kary, w tym w szczególności analizując opisaną przez OSD postawę Obwinionego w trakcie niniejszego postępowania dyscyplinarnego - nie znalazł podstaw, które uzasadniałyby sformułowany przez Obwinionego zarzut obrazy prawa procesowego (pkt 1. petitum odwołania), bądź też sformułowaną przez Obwinionego tezę o wyjątkowej surowości kary.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie dopatrył się również w zaskarżonym orzeczeniu błędnej oceny dowodów (którego to pojęcia Obwiniony używa w liczbie mnogiej), ani też błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na nieustaleniu czy podnoszone przez Obwinionego okoliczności wpłynęły na naruszenie obowiązku w określonym wymiarze. Wskazać należy, iż zarzut dotyczący błędnej oceny dowodów jest o tyle niezrozumiały, że w toku całego postępowania

- zarówno przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego, jak i przez OSD - Obwiniony, poza własnymi wyjaśnieniami, nie zaferował żadnych dowodów na poparcie podnoszonych przez siebie okoliczności ekskulacyjnych. Nie bardzo zatem wiadomo jakie dowody OSD miałby błędnie ocenić, nie ustalając przez to, czy podnoszone przez Obwinionego okoliczności ekskulacyjne wpłynęły na naruszenie przez niego obowiązku szkolenia zawodowego w określonym wymiarze, czy też nie. Już choćby z tego powodu przedmiotowy zarzut uznać należało za całkowicie bezzasadny.

Odnosząc się natomiast do dokonanej przez OSD oceny wyjaśnień samego Obwinionego złożonych w toku niniejszego postępowania dyscyplinarnego, Wyższy Sąd Dyscyplinarny jest zdania, iż OSD dokonał wnikliwej analizy tychże wyjaśnień, w szczególności w zakresie wskazanych przez Obwinionego przyczyn ekskulujących, oraz ocenił je w sposób prawidłowy, zgodny z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego, a także stosownie do powszechnej wiedzy o faktach dotyczących przebiegu pandemii COVID-19 w Polsce na przestrzeni całego roku 2020, rozpatrując przy tym wyjaśnienia Obwinionego w kontekście udostępnionych radcom prawnym przez OIRP w przedmiotowym okresie licznych i różnorodnych co do form (w tym w szczególności zdalnych) szkoleń zawodowych, co w rezultacie doprowadziło OSD do wniosków i ocen przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, które Wyższy Sąd Dyscyplinarny w całości podzielił, uznając iż - tak jak prawidłowo ocenił OSD - brak jest w niniejszej sprawie okoliczności, które uniemożliwiałyby przypisanie Obwinionemu winy w zakresie zarzucanego czynu, oraz że za takie nie sposób jest w szczególności, w stanie faktycznym sprawy, uznać okoliczności wskazywanych przez Obwinionego w treści jego wyjaśnień, które nie są w tym zakresie wystarczające, przekonujące i nie wnoszą niczego nowego do sprawy.

Na marginesie wskazać należy, iż nie polega na prawdzie twierdzenie Obwinionego zawarte w odwołaniu jakoby miał on w przedmiotowym okresie rozliczeniowym uzyskać aż 27 punktów szkoleniowych, albowiem - co bezsprzecznie wynika z całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego - Obwiniony zgromadził w przedmiotowym okresie jedynie 13 punktów

(z 40 wymaganych). Tym samym, nie polega również na prawdzie teza Obwinionego, jakoby w czasie pierwszych dwóch lat okresu rozliczeniowego miał on uzyskać ponad 2/3 wymaganych punktów. W istocie rzeczy, w ostatnim roku pozostało Obwinionemu do zgromadzenia 27 (nie zaś 13 punktów, jak twierdzi Obwiniony), a zatem chybione jest również powoływanie się przez Obwinionego na „logikę poprzednich lat”, w myśl której zgromadzenie przez Obwinionego wymaganej ilości punktów „niewątpliwie by nastąpiło, gdyby nie szczególne okoliczności, które nastąpiły w 2020 r., a których obwiniony nie mógł przewidzieć”.

Obwiniony nie przedstawił żadnego dowodu celem wykazania, iż - z uwagi na swój wiek lub stan zdrowia - z powodu pandemii wirusa SARSCOV-2 **w ciągu całego roku 2020** musiał być przebywać w izolacji, oraz aby z tego powodu nie miał możliwości odbywania jakichkolwiek szkoleń w formach stacjonarnych. Nadto, Obwiniony nie wykazał, że z uwagi na przeprowadzkę pozbawiony był - **w ciągu całego roku 2020** - dostępu do łączny internetowych, umożliwiających szkolenia on-line. W materiale dowodowym sprawy brak jest zatem dowodów potwierdzających tezę Obwinionego, iż wskazane powyżej okoliczności występujące łącznie uniemożliwiły Obwinionemu zgromadzenie wymaganej ilości punktów szkoleniowych. Całkowicie nieuzasadniony jest zatem zarzut Obwinionego, jakoby OSD nie odniósł się merytorycznie do powyższego ustalenia, a jedynie je odrzucił. Powyższe okoliczności, jak również powszechnie dostępna wiedza na temat przebiegu pandemii w poszczególnych miesiącach 2020 roku nie dają również podstaw do ustalenia, iż **na przestrzeni całego roku 2000** korzystanie z internetu poza domem skutkowałoby narażeniem życia i zdrowia zarówno samego Obwinionego, jak i jego rodziny, z uwagi na faktyczne zagrożenie chorobą. Podobnie, w materiale sprawy brak jest dowodów na poparcie tezy Obwinionego, jakoby okolicznością wyłączającą możliwość korzystania z internetu w miejscu pracy była utrata zatrudnienia w tym czasie i praca w charakterze radcy prawnego jedynie na /4 etatu.

Tym samym - wbrew odmiennej ocenie zaprezentowanej w odwołaniu - Obwiniony nie wykazał, iżby w sprawie zachodzić miały istotne, wyjątkowe okoliczności przemawiające za przyjęciem braku winy nieumyślnej, a z tego powodu nie sposób zgodzić się z Obwinionym iżby zaskarżone orzeczenie miało być błędne merytorycznie i niesprawiedliwe, zaś wymierzona mu kara była wyjątkowo surowa.

Za powyższym wnioskiem przemawia i ta okoliczność, że Obwiniony nie skorzystał z możliwości przewidzianej w przepisie § 10 ust. 2 Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących

zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku przyjętego Uchwałą nr 103/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11 grudnia 2015 r. z późn. zm. **[Regulamin Doskonalenia]**, w myśl którego „W szczególnie uzasadnionych przypadkach właściwa rada okręgowej izby radców prawnych lub upoważnione przez nią prezydium może zwolnić radcę prawnego z wypełnienia obowiązku doskonalenia zawodowego lub zmniejszyć jego wymiar.” Obwiniony przyznał bowiem, że nie występował do Rady OIRP o zmniejszenie wymiaru punktów szkoleniowych.

Obowiązek doskonalenia zawodowego wynika z przepisów rangi ustawowej. Podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego jest przepis art. 64 Ustawy określający zachowania radców prawnych uznawane są za delikty dyscyplinarne. Stosownie do art. 64 ust. 2 Ustawy radca prawny może odpowiadać dyscyplinarnie za czyny sprzeczne m. in. z zasadami etyki radcy prawnego. Z kolei zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 KERP radca prawny ma obowiązek dbać o rozwój zawodowy poprzez kształcenie ustawiczne i jest obowiązany brać udział w szkoleniach zawodowych na zasadach określonych przez właściwy organ samorządu. W tym kontekście wskazać należy, że w myśl § 7 ust. 1 Regulaminu Doskonalenia obowiązek doskonalenia zawodowego uważa się za wypełniony, jeżeli w każdym cyklu szkoleniowym radca prawny uzyska minimalną liczbę 40 punktów szkoleniowych. **W myśl § 11 Regulaminu Doskonalenia, nieuzyskanie przez radcę prawnego minimalnej liczby punktów szkoleniowych jest równoznaczne z niewypełnieniem obowiązku doskonalenia zawodowego.** Przesłanki zwolnienia z tego obowiązku zostały szczegółowo opisane w § 7 ust. 3 Regulaminu Doskonalenia i dotyczą **wyłącznie** radców prawnych nie wykonujących zawodu i będących jednocześnie emerytami, rencistami lub pobierającymi świadczenie przedemerytalne. Obwiniony nie należy do kręgu osób objętych zwolnieniem z przedmiotowego obowiązku na podstawie § 7 ust. 3 Regulaminu Doskonalenia Regulaminu.

Także ustawa z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. 2020 poz. 374 z późn. zm.) nie dokonała zmian w powołanym wyżej Regulaminie Doskonalenia.

Zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k., w związku z art. 74¹ Ustawy Sąd Odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym o tyle, o ile ustawa to przewiduje. W niniejszej sprawie, w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, nie zachodzą przyczyny do zmiany bądź uchylenia zaskarżonego orzeczenia OSD, albowiem odwołanie Obwinionego nie jest zasadne. Z tego powodu Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie znalazł podstaw do

wnioskowanego przez Obwinionego uchylenia zaskarżonego orzeczenia i umorzenia postępowania, a w związku z tym utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie jako odpowiadające prawu.

O obciążeniu Obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 1.000 zł Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i ust. 2 zdanie pierwsze Ustawy, zaś wysokość tych kosztów ustalił w oparciu o § 1 ust. 1 pkt 2 i § 3 ust. 2 uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego w zw. z art. 70⁶ ust. 3 ustawy o radcach prawnych obciążając nimi Obwinionego i zasądając je na rzecz Krajowej Rady Radców Prawnych.